

У Луцьку професійні хореографи безкоштовно навчатимуть танцям

9 вересня з ініціативи управління міжнародного співробітництва та туризму Луцької міської ради стартує культурно-мистецький проект «Танцюй із нами». Щонеділі з 19.00 на Театральному майдані професійний хореограф безкоштовно навчатиме усіх охочих різним видам танцю. Проект триватиме до 30 жовтня, коли учасники зможуть продемонструвати свої вміння під час показового виступу.

У Ковелі — виставка вишитих картин

Вишивальниця Ольга Пірожок у культурно-просвітницькому центрі представила свій творчий доробок. Як говорить сама майстриня, вишивка й додає азарту, бо щораз, розпочинаючи нову картину, хочеться якнайшвидше побачити свою уяву на полотні. Найбільше до душі жінці вишивати маленькі дворики старих міст. Дивлячись на ці роботи, важко повірити, що за допомогою нитки, вдало підібраної гама кольорів і відтінків можна так реалістично передати архітектуру.

Латвійські українці День незалежності відзначають у Львові

Шлях повернення групи української діаспори у Латвію зі Львова до Риги проліг через Луцьк. Делегацію з чотирнадцяти дітей під час поїздки в західну столицю України супроводжувала керівник Українського центру молоді та дітей у Латвії Ольга Берга. Для пані Ольги Луцьк — мала батьківщина, вона народилась і виросла у приміському селі Підгайці. Та з 1980-х вона живе й працює в балтійській країні, яка у 2004 році стала членом Європейського Союзу.

— Після закінчення Підгайцівської школи навчалась у Москві, а звідти за розподілом потрапила в Ригу. В діаспору працюю з 1988 року, — розповіла активістка. — Не хочеться, щоб на нашому поколінні почуття приналежності до України закінчилося. Наші діти, починаючи вже з другого покоління, не розмовляють українською. Щоб вивчати мову, традиції, історію, був створе-

ний центр молоді і дітей, зараз він уже має п'ять осередків у різних регіонах. Нещодавно також створили Конгрес українців Латвії, у який увійшло сім українських громадських організацій. Щороку беремо участь у міжнародному українознавчому таборі на Львівщині, який уже 12 років організовує Львівська облдержадміністрація. Так виходить, що приїздимо якраз на День прапора та День незалежності, тож ці важливі для держави свята відзначаємо у Львові.

Латвія — компактна країна, з усіх боків оточена пострадянськими сусідами. Серед трохи більше двох мільйонів населення лише 62% складають латиші. Українці — четверта за чисельністю етнічна громада Латвії. У 1989 році українців там було 92 тисячі, у 2000-му — 63 тисячі, а за даними перепису 2011 року — 45 тисяч (2,2% населення країни). Також тут змішалися росіяни і білоруси, поляки і литовці, євреї, цигани та інші національності. Сьогоднішній інтернаціональний склад Латвії є результатом масової імміграції за часів СРСР. Він же спричинив ситуацію, що населення країни фактично поділене на дві частини — прихильників і противників впливу Росії.

— Латиші досить бережно ставляться до своєї культури і не надто впускають чужинців у своє середовище, — пояснює Ольга Берга. — Мабуть, саме завдяки цьому вони й зберегли свою ідентичність. У радянський час корінних латишів було менше половини населення країни, — 18 лютого в Латвії відбувся референдум щодо надання статусу другої

державної російській мові. Як і очікувалось, населення відповіло «ні», піднялась уся країна. На дільниці проголосувати за латиську мову прийшло 70% виборців, це дуже висока явка. Українці в Латвії живуть із давніх часів, однак офіційно відлік ведеться з 1911 року, коли було створено товариство «Громада». Наприкінці 80-х розпочалося відродження українського руху в Латвії. Українці з латишами боролися за відновлення незалежності Латвії у «Народному фронті», були з ними поряд у «живому ланцюгу» Балтійського шляху, стояли пліч-о-пліч на барикадах у 1991 році. Саме в цей період у Латвії

створюються українські товариства, яких сьогодні нараховується 16, організовується єдина у Балтії Ризька середня українська школа. При цьому громадянство Латвії прийняли тільки близько двох тисяч українців, хоч більшість знає латиську мову й не збирається покидати країну.

— На жаль, не всі йдуть на контакт, — каже пані Ольга. — Є такий закон, за яким заробітчани повинні реєструватися у посольстві й сплачувати податки не тільки за місцем роботи, а й в Україні. Тому не всі реєструються, хоч багато українців влаштовуються в Латвії у сфері комп'ютерних і IT-технологій,

на суднобудівельні заводи. У Латвії не візьмуть на роботу без знання латиської мови на відповідному рівні. Здавши екзамени, людина отримує сертифікат. Визначено три рівні володіння мовою. Наприклад, для дворника, посудомийки — обов'язковий перший рівень, для продавця — другий рівень, на керівні посади в державній і приватній сфері потрібен найвищий рівень. Є спеціальна мовна комісія, яка періодично проводить перевірки в установах, на підприємствах. Скажімо, можуть зробити в крамниці контрольну закупку, звернувшись до продавця латиською. Якщо той не зможе відповісти, накладуть штраф на власника магазину.

Діти ж дуже радіють, приїжджаючи в Україну. Пані Ольга запевняє, що після таких поїздок молодь з більшою охотою починає розмовляти українською, швидко запам'ятовує нові слова.

— Тут дуже тепло, — поділилася враженнями Катріна Демченко. — У Латвії цього року прохолодне літо, 15 градусів, а сюди приїхали — +30-35. Від перепаду температури ще й похворіли. Але побачили багато музеїв, архітектуру, різноманітні парки, яких у нас нема, щодня пізнавали щось нове і цікаве.

— Я втретє в Україні, була в різних містах, цьогоріч жили в Червонограді, в попередні роки — у Карпатах, — розповіла Анна Берга. — У Латвії нема гір, тому Карпати нас дуже захопили. Люди в Україні більш відкриті, усміхнені, бо латиші — холодні.

Ольга ЮЗЕПЧУК

У Луцькому замку слухали джаз і танцювали сальсу

Традиційно на початку осені Луцьк і Рівне стають центрами джазового життя. Цьогоріч у сусідніх містах атмосфера фестивалю Art Jazz Cooperation панувала протягом трьох днів. Коли родзинкою фесту в Рівному була легендарна Ніно Катамадзе, то у Луцьку слухачів змусили танцювати сальсу кияни з Dislocados.

Цьогоріч фестиваль святкував невеличкий ювілей — п'ять років існування. Нагадаємо, що один із найгучніших джазових фестивалів уперше відбувся у 2007 році. Захоплення джазовою музикою об'єднало активних громадських діячів Олега Баківського, Олександра Трофимчука та Сергія Гемберга, які почали спільну справу з організацією та проведенням цього мистецького дійства.

Розпочалося свято джазу 31 серпня в стінах Луцького замку. Вперше за історію фестивалю вхід на нього в Луцьку був безкоштовним. Як розповіли організатори, меценати цього року виявилися щедрими і зробили лучанам ось такий подарунок. Крім того, на такий крок пішли, аби долучити до джазової культури якомога більше людей.

У перший день поцінувачів інтелектуальної музики тішили «Джаз квінтет» із участю одного з організаторів фестивалю Олега Баківського, «Джаз-тріо Юрія Середина», The Three Waves Trio (Україна, Польща, США), Polar Expedition Quartet. Останні — новий міжнародний проєкт на джазовій арені Європи, що складається з музикантів зі Швеції, Норвегії, Польщі й України. Колектив виник у 2012 році, проте вже встиг здобути симпатію публіки.

Art Jazz Cooperation особливою тим, що поєднує музику з іншими видами мистецтва. Так, за кілька днів до події в міській галереї мистецтв презентували фотовиставку «Джазові емоції». А уже у фестивалні дні відвідувачі замку могли

насолотитися неймовірними флористичними композиціями. Їх підготували учні Академії флористики Катерини Федончук. Як розповіла пані Катерина, учням дали завдання поєднати у виробі джаз і природу. Тож юні флористи презентували роля, барабани, контрабас — і усе це на 70% виконане з трав і квітів, зібраних на просторах Волині.

Осінь у замку Любарта теж зустрічали з джазом. Другий фестивалний день розпочав рівненський гурт «Біг Бенд ПДМ». Чималенький колектив складається як із молодих музикантів, так і з професіоналів.

Деякі відвідувачі нарікали, що цього дня було трохи замало музики. Втім, між виступами джазменів не сумував ніхто: одні фотографувалися із флористичними композиціями, інші смакували ароматною кавою. Дітки, яких було чимало, влаштовували свої рухливі забавки або ж брали участь у майстер-класі з флористики.

Трохи довелося чекати на колектив із Чехії Beata Hlavenkova Trio. Але всесвітньо відома піаністка та композитор Беата Главенкова разом зі своїми музикантами вразили настільки, що усі забули про хвилини очікування.

До того ж під час фестивалю

збирали кошти для молодих талановитих музикантів на конкурс «Нові імена України». Підвечір джазмен Олег Баківський оголосив результат благодійної акції — 918 гривень.

Замок заповнювала тертява, а разом із нею збиралося усе більше людей. Адже багато хто прийшов саме на хедлайнерів фесту — київський колектив Dislocados. Напередодні організатори запевняли, що ці музиканти змусять слухачів танцювати сальсу. І вони таки зробили це: чимало молоді під запальні латиноамериканські ритми в поєднанні з джазовими мелодіями ринули в танці перед сценою.

— Атмосфера чудова: стіни замку у вечірньому освітленні, у повітрі — запах печеної картоплі та кави, запальна сальса та приємна компанія, — поділилася враженнями поціновувачка джазу Наталя. — Я із задоволенням спостерігала за людьми, які дійсно вмють відпочивати! Знайшлися навіть справжні профітанцюристи латиноамериканських танців. А ще виступ Dislocados надихнув моїх подруг навчитися танцювати сальсу. Шкода лише, що Ніно Катамадзе виступала тільки в Рівному.

Ольга УРИНА

«Волинь» удома здолала «Металіста»

8-й тур Прем'єр-ліги, в якому Луцька «Волинь» приймала харківський «Металіст», завершився перемогою господарів. На 15-й хвилині Суботич на швидкості не зумів добре пробити після скидки Бікфалві. І тут «Металіст» провів зразкову контратаку. Екс-лучанин Шарпар віддав управо на Вілліана, а той пробив точно у дальній кут воріт Літовченка — 0:1. Але вже за дві хвилини «Волинь» відігралася — Шандрук заробив штрафний на кути карного майданчика «Металіста». Ерік Бікфалві, як із гармати, «бахнув» майже по центру — 1:1.

На 39-й хвилині Пилипчук промчав лівим флангом і подав на дальній кут воротарського — захисники і кіпер такої різкості не очікували. Тому Даніель Суботич увігнав м'яча у ворота ударом головою з шести метрів — 2:1!

Другу половину гри команди вели на невисоких швидкостях. Сімініну, Пилипчуку й Ізворану кілька разів вдавалися контрвипади, які, втім, не добігали логічного завершення. Нервувати трибуни змусили удари Лисенка — в дотик після прострілу Соси та Марлоса — з десяти метрів. У першому випадку виручив Літовченко, у другому — Шиков, який

безстрашно кинувся в ноги супернику. В останню десятихвилинку «Волинь» була ближчою до третього голу, ніж «Металіст» до другого. Євгена Павлова вивів на порожні ворота Ізворану, але Женя не влучив по м'ячу... Сашу Стевича вивели у чистий вихід на ворота, серб увійшов у штрафний майданчик, зиркнув на Горіянова, пробив у ближній кут і... не влучив.

Головний тренер «Волині» Анатолій Демяненко на післяматчевій прес-конференції резюмував, що гра була важкою. «Я задоволений, що мої гравці психологічно розкрилися, не боялися грати. Ми здобули важливі три очки. Мали ще забити й Павлов, і Стевич. Що краща команда, то більше моментів вона реалізовує», — сказав Демяненко.

Головний тренер «Металіста» Мирон Маркевич невдало гру своєї команди списав на те, що гравці не встигли відпочити після виступу в Лізі Європи. «Через два дні грати не так легко. На жаль, наші лідери не показали те, що можуть, а ті, які вийшли замість них, не виправдали сподівань. «Волинь» більше хотіла виграти, тому і виграла, хоча у нас було багато моментів», — прокоментував він.

